

سخنگوی گمرک خبر داد:

امضای موافقت نامه نظام ارتقای تجارت بین ایران و بلاروس

سخنگوی گمرک گفت: در حاشیه هشتاد و دومین اجلاس کمیسیون سیاست گذاری سازمان جهانی گمرک که در شهر سنسول کره جنوبی در حال برگزاری است، سند موافقت نامه بین دولت جمهوری اسلامی ایران و دولت جمهوری بلاروس در زمینه نظام ارتقای تجارت متقابل امضا شد.

به گزارش ایلنا و به نقل از گمرک، این موافقت نامه با حضور سفرای جمهوری اسلامی ایران و کشور بلاروس در کره جنوبی به امضای مهدی میرانفری رییس کل گمرک جمهوری اسلامی ایران و یوری سنکور رئیس کمیته درآمدی (گمرک و مالیات) بلاروس رسید.

لطیفی با اشاره به این موافقتنامه توضیح داد: این موافقتنامه در راستای اجرای موافقتنامه تشکیل منطقه آزاد تجاری موقت ایران و کشورهای اوراسیا به امضا رسیده تا به تلاش برای بهبود سطح همکاری بین دو طرف و حفاظت از منافع اقتصادی و اجتماعی طرفین منجر شود.

در این موافقتنامه بر شناسایی نیازها برای افزایش بهره‌وری، کنترل گمرکی کالا و وسایل نقلیه در حال تردد بین دو کشور تاکید شد.

در گفت و گو با ایلنا مطرح شد:

دلان چینی در قالب توریست زعفران کشور را به یغما می برد

یک عضو شورای ملی زعفران گفت: دلان چینی در قالب توریست با استقرار در مغازه‌های شهرهای بزرگ تولید زعفران مانند مشهد بدون پرداخت عوارض و مالیات اقدام به خرید زعفران ایرانی با قیمت‌های پایین در حجم بالا می‌کنند و معلوم نیست این حجم از زعفران چگونه از کشور خارج می‌شود.

علی حسینی در گفت و گو با خبرنگار ایلنا با بیان اینکه بی نظمی در بازار زعفران پای دلان خارجی را پیش از گذشته به بازار این محصول باز کرده است، اظهار کرد: در گذشته دلان خارجی به طور پنهان اقدام به دخالت در بازار زعفران می‌کردند، اما در سال جاری بدون هیچ ابایی در بازار ظاهر شده‌اند.

وی ادامه داد: امسال بیش از سال‌های گذشته شاهد حضور بی‌پرده دلان چینی در بازار زعفران و دخالت آن‌ها در قیمت گذاری هاستیم.

حسینی با تاکید بر اینکه دلان چینی در قالب توریست وارد کشور شده و در مغازه‌های شهرهای بزرگ عرضه کننده زعفران مستقر می‌شوند، افزود: آن‌ها نچنان در بازار زعفران احساس امنیت می‌کنند که فقط در مغازه‌های شهر مشهد روزانه ۲۰۰ تا ۵۰۰ کیلوگرم از این محصول را خریداری می‌کنند. به گفته وی، دلان چینی مبلغی را به صورت کارمزد به مغازه‌داران داده و زعفران را با قیمت پایین و غیر منصفانه از کشاورزان می‌خرند.

حسینی دلیل تمایل کشاورزان برای فروش محصول خود به دلان چینی را پرداخت نقدی بهای محصول عنوان کرد و افزود: هر دلان چینی مستقر در مغازه‌ها تعداد زیادی کارت بانکی دارد که بهای محصول را به محض دریافت به صورت نقدی پرداخت می‌کند.

حسینی دلیل این اتفاق را بی نظمی در بازار این محصول مهم و مزیت دار کشور دانست.

وی در پاسخ به این پرسش که آیا حضور سازمان مرکزی تعاون روستایی به عنوان بازوی دولتی در نظم بخشیدن به بازار زعفران نتیجه نداشته است، گفت: تعاون روستایی زعفران را با قیمت مناسب از کشاورزان خریداری می‌کند، اما پرداخت بهای آن با تاخیر انجام می‌شود در حالی که با توجه به شرایط اقتصادی، کشاورزان نیازمند دریافت نقدی بهای زحمات خود هستند. حسینی قیمت خرید هر گرم زعفران توسط تعاونی روستایی را ۸ هزار و ۲۰۰ تا ۱۰ هزار و ۵۰۰ تومان عنوان کرد.

حسینی یادآور شد: البته ورود زعفران ایرانی به چین با عوارض بالا همراه است و احتمالاً این محصول به چین نیز به صورت قاچاق وارد می‌شود.

خصوصی سازی مجدد یا تجدید ساختار واقعی شرکت‌ها؟

«هیکو» از این دست به آن دست!

واگذار شود. در واقع دولت در این بین، تنها نقش یک محلل را بازی کرده است، هیکو را از این دست گرفته و از آن دست، بدون کوچکترین تغییراتی، آن را دوباره به سازمان خصوصی سازی داده تا مالک جدید برای آن یافت شود.

سوال اینجاست که آیا برای شرکتی با مشخصات «هیکو» از این دست به آن دست شدن، برای بازگشت به روزهای اوج کفایت می‌کند؟

هیکو به اندازه ۱۵۷ درصد سرمایه ملی است یعنی ۳۶۶ میلیارد تومان زیان انباشته دارد. این شرکت در سال ۹۷ به دلیل کمبود نقدینگی و فقدان سفارش، تاروز لغو مالکیت سهامدار عمده، تنها ۴۷ دستگاه تولید داشته است؛ از ابتدای

تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان مرکزی، در بیست و چهارم مهرماه، ارتباط با اطلاعیه بیست و دوم مهرماه فرابورس در ارتباط با بازگردان سهام هیکو به «دولت» گفت؛ از سهامدار عمده هیکو، خلق یاد شده و سهام «فعال» در اختیار سازمان خصوصی سازی است تا شرایط برای واگذاری مجدد فراهم شود. اما این سهام فقط «فعال» در اختیار همان دولت یا سازمان خصوصی سازی است و به زودی اوضاع تغییر خواهد کرد. وی در پاسخ به این سوال که آیا هیکو دوباره خصوصی خواهد شد، افزود:

قطعاً همینطور است به محض فراهم شدن شرایط، سهام این کارخانه دوباره به بخش خصوصی واگذار خواهد شد. **دولت در نقش محلل!** اکنون در آذرماه، هنوز تکلیف هیکو نامشخص است و همچنان این مجتمع تولیدی علیرغم اعتراضات مکرر کارگران و دغدغه‌مندان به مدیریت بخش خصوصی، در اختیار سازمان خصوصی سازی است تا باز هم به سهامداری جدید بخش خصوصی

پیش شرط‌های آزادسازی

«جوزف استیگلیتز»، برنده جایزه نوبل ۲۰۰۱ و معاون اسبق بانک جهانی که خود از منتقدان «شوکت‌درمانی اقتصاد» و «خصوصی سازی سریع بر اساس نسخه‌های تجویزی صندوق بین‌المللی پول» است، در کتاب «جهانی سازی و مسائل آن» به

حاصل نهادسازی و تدریج گرایی و معقولیت در بازار است در حالی که روسیه یه پسا کمونیسم، با فرط در پیروی از نسخه‌های تعدیل ساختاری صندوق بین‌المللی پول، موسسات عظیم دولتی را به خواص قدرتمند هبه کرد و آنها نیز پس از خرد کردن و فروش دارایی‌ها، صاحب ثروت‌های انبوه یادآورده شدند و نیروی کار را به حاشیه راندند.

او فقدان نهادهای لازم، نبودن رقابت در بازار محصولات، بازارهای مالی ناسالم و رانتی که قادر نیست سرمایه در گردش مورد نیاز برای واحدهای تولیدی را تأمین کند و دخالت بی‌اندازه‌ی سیاست و سیاستمداران رفیق باز در اقتصاد را از جمله دلایل ناکامی روسیه برای گذار از کمونیسم به بازار برشمرده؛ ناکامی‌ای که موجب شده در ۱۹۹۸ ده سال بعد از شروع گذار، نرخ رشد تولید ناخالص ملی این کشور بسیار پایین‌تر از یک دهه قبل باشد و بحران اقتصادی و رکود، کمر مردم و صنعت را بشکند.

بنابراین نسخه‌ی کوچک سازی و خصوصی سازی رانمی توان با یک عرضه سهام در بورس و قیمت گذاری غیر واقعی و بعد رها کردن واحدها به امان خدا، به همین سادگی پیچید و از دولت رفع تکلیف کرد.

حال در این شرایط، وقتی تجدید ساختار بنگاه‌های مشکل دار مانند هیکو به هیچ وجه در دستور کار دولت نیست (دولت از این دست می‌گیرد و بدون هیچ تغییر یا ترمیمی به آن دست می‌دهد)، هیچ مقرراتی برای حفظ و حمایت از سطح تولیدات و برای تأمین سرمایه به گردش واحدهای مشکل دار وجود ندارد و در نهایت، در بازار غیر رقابتی و رانتی، محصولات شرکت‌ها بازار ندارند، چگونه می‌توان توقع داشت که بخش خصوصی - بخوانید شبه خصوصی یا خصولتی - بتواند هیکو را «این بار» از ورشکستگی نجات دهد؟ چه تضمینی هست که بعد از واگذاری مجدد، خیلی زود هیکو به همان سر نوشت قبل دچار نشود؟ در شرایطی که این معادلات ناکارآمد و بیمار بر بازار اقتصاد حاکم است، «خصوصی سازی» جز هدر رفتن درایه‌های مردم چه حاصلی دارد؟

صدای کارگران را شنیدند!

کارگران هیکو بارها اعلام کرده‌اند خواستار باقی ماندن مالکیت هیکو در دست دولت - حداقل تا زمان سرپا شدن این واحد - هستند و آمیدی به بخش خصوصی ندارند. اما صدای کارگران هیچ گوش شنوایی ندارد؛ به نظر می‌رسد اکنون تصمیم گیر مطلق العنان و بی‌رقیب، سازمان خصوصی سازی ست و لا غیر!

در این شرایط، کارگران نه امید چندانی به بهبود اوضاع بسته‌اند و نه به

هیکو به اندازه ۱۵۷ درصد سرمایه ثبتی اش یعنی ۳۶۶ میلیارد تومان زیان انباشته دارد. این شرکت در سال ۹۷ به دلیل کمبود نقدینگی و فقدان سفارش، تاروز لغو مالکیت سهامدار عمده، تنها ۴۷ دستگاه تولید داشته است

زیرساخت‌های مورد نیاز برای اجرای خصوصی سازی اشاره می‌کند، به گفته‌ی او دو عامل اصلی برای موفقیت هر خصوصی سازی لازم است: اول، مقررات و زیرساخت‌های قانونی و دوم، بازار رقابتی. به اعتقاد این اقتصاددان اگر مقرراتی برای تجدید ساختار واقعی شرکت‌ها و تأمین نقدینگی و سرمایه در گردش آنها از طریق بانک‌ها و موسسات مستقل وجود نداشته باشد و در عین حال بازار محصولات و تولیدات شرکت‌ها رقابتی و غیر انحصاری نباشد، هر نوع خصوصی سازی، فقط «سرمايه‌داری رفیق‌بازانه» یا «سرمايه‌داری مافیایی» است که در آن، واحدهای دولتی را به تعدادی الیگارشی نزدیک به صاحبان قدرت سیاسی هبه می‌کنند.

استیگلیتز نتیجه‌ی خصوصی سازی در نظام‌های فاقد مقررات و غیر رقابتی را یک چیز می‌داند: تمایل خریداران برای خرد کردن و فروش دارایی‌های شرکت و در نتیجه توقف تولید و بیکاری کارگران. این اقتصاددان برنده جایزه نوبل، روالی که چین برای رقابتی کردن تدریجی اقتصاد در پیش گرفته را با گذار سریع روسیه از کمونیسم به بازار گرایی افراطی بعد از ۱۹۸۹ مقایسه کرده و نتیجه می‌گیرد که موفقیت چین،

هیکو از ابتدای امسال

به رغم سفارش ۷۵

دستگاه تولید، خروجی

نداشته است؛ در حالی که

این شرکت قبل از

خصوصی سازی در سال

۸۷، به طور متوسط سالانه

۲۴۰۰ دستگاه تولید

می کرده است

و عده‌ها باز دیده‌های مکرر مسئولان از کارخانه‌ای که در روزگاران نه چندان دور یکی از قطب‌های اصلی تولیدات صنعتی کشور بود، اعتماد دارند؛ اینجا جایی ست که در هی عمیق بی‌اعتمادی، کارگران را از کارفرمایان و مقامات دولتی جدا می‌کند و انگیزه‌های آنها را برای «بهره‌وری» و «تولید خلاقانه» سلب می‌نماید. ابراهیم رزاقی، اقتصاددان

و استاد بازنشسته دانشگاه، در رابطه با خصولتی سازی‌های دهه‌های گذشته می‌گوید: باید پرسید خصوصی سازی در دهه گذشته برای اقتصاد برای مردم چه کار کرده؟ آیا هیچ دستاورد مثبتی داشته و یا نه؛ فقط به پولدار شدن عده‌ای خاص انجامیده؟ آنها هم به قیمت از دست رفتن صنایع و زیرساخت‌های مادر در اقتصاد. اوبه تجربه خصوصی سازی در آلمان اشاره می‌کنند و می‌گویند: «بعد از پیوستن آلمان غربی و شرقی، در آن زمان سهمی به نام سهم طلایی برای خصوصی سازی در نظر گرفته شد که این سهم، یا به عبارتی نوعی رانت برای وتو، در اختیار واگذار کننده یا همان دولت قرار گرفت.

این سهم طلایی به این دلیل پیش بینی شد که هر وقت برخلاف آنچه در قرارداد واگذاری ذکر شده، آن شرکت خصوصی شده به سمت اهداف غیر (مغلا دلالی) رفت، آن سهم طلایی می‌تواند ابزاری باشد که شرکت را مصادره کنند و به دولت برگردانند. پس باید بگوییم در آلمان، دلیل خصوصی سازی این نبود که تنها یک عده‌ای پولدار شوند؛ بلکه واقعا قصد داشتند به رشد اقتصادی و صنعتی برسند؛ اما در ایران، چنین تمهیداتی، محلی از اعراب ندارد؛ نه نظارتی هست و نه سهم طلایی دولت در راست؛ واگذار شده‌ها به امان خدا رهای می‌شوند.»

«سهم طلایی» که آلمانی‌ها در دهه ۹۰ میلادی برای واگذاری‌ها در نظر گرفتند، همان نهادسازی و یا تعیین مقررات و زیرساخت‌های قانونی ست که اگر نباشد، صنایع خیلی ساده، توسط نزدیکان به قدرت که در ایران به آن «خصولتی‌ها» می‌گویند، به تاراج می‌رود؛ این تاراج در نهایت برای مردم و کارگران چه چیزی باقی می‌گذارد: یک صفر مطلق، یک سقوط بزرگ به دردی بی‌اعتمادی!

چند اظهار نامه مالیاتی پر می‌کند اما متأسفانه مالیات نمی‌دهد! که البته این موضوع با فرار مالیاتی متفاوت است.

عضو هیات ریسه کمیسیون برنامه و بودجه مجلس افزود: فرار مالیاتی به بخش اعظمی از نیروهای خدماتی مرتبط است که سالانه درآمدهای میلیاردی دارند اما نمی‌دانند مالیات را چطور می‌نویسند.

شرایط نخواهد بود. محبی نیا افزود: همه نهادها و مشاغل باید با مالیات آشتی کنند و باید بتوانیم خزانه را به مالیات وصل کنیم. بهتر است بعد از اینکه به شرع عمل کردیم و عدالت در پرداخت مالیات برقرار کردیم ببایم و تازه شعار بدهیم.

وی اظهار داشت: آستان قدس مالیات بر صفر دارد اما مکلف به پرداخت مالیات است. هر

آستان قدس اظهار نامه مالیاتی پُر می‌کند، اما مالیات نمی‌دهد!

بروند به مراکز قدرت وصل هستند و به راحتی توانسته‌اند توجیه کنند در جمهوری اسلامی باید معاف از پرداخت مالیات باشند. این در حالی است که در دولت اسلامی معنی ندارد که مالیات وصول شده در جای دیگری خرج شود یا اینکه عده‌ای معاف از پرداخت مالیات باشند. وی با تاکید بر اینکه نباید در دولت اسلامی تبعیض در پرداخت مالیات داشته باشیم، گفت: فرهنگ پرداخت مالیات این است در یک جامعه تمام آحاد و اقشار مالیات را مانند خمس و زکات ببندارند. تمام بنیادها، نهادها و سازمان‌هایی که به حاکمیت و بخش دولتی و عمومی وصل هستند باید مالیات ببندازند.

این نماینده مجلس تاکید کرد: آقایان بفهمند وقتی دولتی نباشد، حاکمیت هم نیست و مجلس و آستان قدسی هم در این

وی با اشاره به افزایش نرخ مالیات تاکید کرد: امکان افزایش نرخ مالیات وجود ندارد و در این شرایط اقتصادی در این باره با دولت تعارف هم نداریم. نه قشر کارمند و کارگر می‌تواند بیش از این مالیات بپردازد و نه بازاری می‌تواند افزایش نرخ مالیات را تحمل کند. وضعیت تولید هم که مشخص است.

عضو هیات ریسه کمیسیون برنامه و بودجه مجلس ادامه داد: از سوی دیگر به طور قطع دولت نمی‌تواند موضوع افزایش پایه‌های مالیاتی را مدیریت کند. بخش اعظم گروه‌هایی که می‌توانند عاملی باشند برای گسترش پایه‌های مالیاتی عادت به پرداخت مالیات ندارند و عادت به التزام در آنها مرده است. محبی نیا گفت: نهادها و موسساتی که باید ملزم به پرداخت مالیات شوند و زیر بوع مالیات

عضو هیات ریسه کمیسیون برنامه و بودجه مجلس اظهار داشت: فرهنگ پرداخت مالیات این است در یک جامعه تمام آحاد و اقشار مالیات را مانند خمس و زکات ببندارند. تمام بنیادها، نهادها و سازمان‌هایی که به حاکمیت و بخش دولتی و عمومی وصل هستند باید مالیات ببندازند.

جهانبخش محبی نیادر گفت و گو با خبرنگار اقتصادی ایلنا در باره تصمیمات دولت برای گسترش پایه‌های مالیاتی و کاهش معافیت‌ها در راستای جبران کاهش درآمدهای نفتی در بودجه اظهار داشت: در جمهوری اسلامی رویکردی برای بهبود ساختار مالی کشور یا همان بودجه وجود دارد اما گسترش پایه‌های مالیاتی که یکی از راه‌های افزایش درآمد دولت است، مقدر نیست.

گفت و گو

عضو هیات ریسه کمیسیون برنامه و بودجه در گفت و گو با ایلنا: